

" " "

10/02/2017

2985'

שבת
שלום

(,)'

(,)':

בין הסוף ביאור, לים סוף.

(מתוך ספר מדרשיו של רונן אחיטוב – "צוהר תעשה לתיבה")

ימי החול		שבת פרשת בשלח	
05:31←05:36	/	17:04	
06:00	'	17:15	14:00
06:45	(")'	שיעור הלכה אקטואלית	
08:20	(")'	06:45	'
09:09←09:12	"	08:30	'
13:15	(")'	17:04	13:30 , 12:30
17:15		14:15	(-)
17:29←17:24		17:24	" "
20:10		17:59	

אחות תורנית : הילרי יום טוב

אשירה לה' כי...

השירה העומדת במרכז פרשתנו, מעלה לראשונה בתנ"ך את המילה "שירה". מילה המשמשת בשפתנו בכמה מובנים: כפזמון וכפואמה, ככתיבת השיר וכניגונו באמצעות הקול, ואף כתפילה.

משה פותח בהנמקה לשירתו: "אשירה לה' כי גאה גאה" וזוהי הזדמנות לעסוק בדיוק בעניין זה: למה לשיר? מה מקור הנביעה היוצרת ההופכת מילות חול לפסוק נשגב ומתנגן? האם זאת המוזה או ההשראה, כשרון או מיומנות נרכשת, נסיבות חיים או אירוע דרמטי ומכונן? סוד זה העסיק כמעט כל משורר מימות התנ"ך ועד ימינו אלה. משה ששר את שירת הים ודבורה בשירתה הנקראת בהפטרה, תולים את מקור שירתם בגבורת ה' וניסיו שנגלו לעיניהם. שירתם רצופה התפעמות והתרגשות מעוצמתו של הקב"ה.

ואולם לא תמיד מהווה נוכחות ה' מקור לעוצמה ולזקיפות קומה. בצד האפוסים הלאומיים המביעים שמחה והתפעלות, מוכרים לנו ביטויי המצוקה המעוררים את בת השיר: כך יונה הנביא במעי הלווייתן:

, ומשורר תהילים הקורא לה' ממעמקים, נושא עיניו

ועוד...

וכך משוררינו הקלאסיים, ביאליק השואל: " ומשיב כי דווקא הדלות, והצרצר המייצג אותה הם שחשפו את מעינות היצירה שלו. רחל המשוררת הנוגה מספרת כי: צְרִיחוֹת שְׁצָרְחָתִי נוֹאֶשֶׁת, כּוֹאֶבֶת, בְּשָׁעוֹת מְצוּקָה, וְאֶבְדָּן, הִיוּ לְמַחְרוֹזֹת מְלִים מְלַבָּבֶת, לְסִפְרֵי שִׁירֵי הַלֶּבֶן.

שאלות של אמונה וחיפוש מענה רוחני מולידות אף הן פסוקי שיר, ואחד המוכרים שבהם בזמננו הוא שירו של השחקן והמשורר שולי רנד בשיר "איכה":

/ [...] / !?

בצד המצוקה המעוררת שירי יגון, כאב וקינה, פורצת השירה גם לנוכח יפי הבריאה ועושר הגוונים בטבע. שירת העשבים שעובדה נעמי שמר, יונקת מדבריו של רבי נחמן מברסלב:

...

" (שיחות הר"ן, קסג).

גדולתו של הבורא אותה שר כל עשב ועשב, עלולה גם לחסום את מעיני היצירה. הפיוט שהולחן ומושר בימינו ונכתב על ידי רבי שלמה אבן גבירול, מבטא יראה משתקת זאת:

?

בתקופת ההתיישבות מביעה רחל אותו פרדוקס עצמו, עוניה וחולשתה מפיקים רק צלילים מנוגדים, תרועת גיל ויפחת בכי, שאינם מגיעים לכדי שירה:

[...].

לעומתה מצליח המשורר והמלחין מרדכי זעירא, בשיר שאין הולם ממנו לשבוע ט"ו בשבט, להשמיע את התפעלותו מיפי הארץ, המעורר את בת השיר כאילו מאליה, ונותן את שיר ההודיה בפיו:

,

- עלה הרב ארי קודם מוסף וברך את חתן בר המצווה מתנאל בלומנטל, שזה עתה סיים את הקריאה וגם ספג את מטח הסוכריות. הרב קשר בין הפסוקים המסיימים את הפרשה שעוסקים בזיכרון יציאת מצרים באמצעות הדיבור: "והגדת לבנך...", ובין אלו המצווים על הזיכרון באמצעות המעשה: "והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך...". 'צריבת' נס יציאת מצרים בזיכרון הקולקטיבי, מתקיימת הן במישור השכלי והן במישור הרגשי - על הראש כנגד המוח ועל היד כנגד הלב באמצעות מעשה הנחת התפילין. מניח התפילין מתחבר לזיכרון ולרגש הטבועים בו ומאפשר למאורעות העבר לצוף בהווה, כאותן אדם המעיין באלבום תמונות המנציחות את המאורעות החשובים בחייו. אלא מאי?...

אלבומי התמונות בהם דפדפנו וגם העלינו זיכרונות - התכווצו ונעלמו בין הררי הטכנולוגיה. התפילין לעומתם, שנשארו בדיוק כפי שהן במשך אלפי שנים, ממשיכות למלא את יעודן המקורי בדייקנות ובמסירות...

- יצאו כמה מחברינו ל"טיול פריחה" שארגנה המועצה עבור מועדון הגמלאים. דיווחה ברוריה גורן: "הטיול היה לאזור שפך נחל שורק. ביקרנו בגבעות הכורכר של נס ציונה והגענו לשיא בגבעת האירוסים שם פורח אירוס הארגמן בהמוניו. הלכנו לאורך נחל שורק בצד הקרוב לים והגענו לקיבוץ פלמחים שם נמצא המוזיאון הארכיאולוגי-ימי. הארגון, המדריכה, מזג האוויר, האווירה וכמובן - הטיול עצמו, היו מושלמים! מסעד יצאו אחד עשר חברים, שכבר מצפים לטיול הבא..."

- הושתלה בהצלחה תוכנת סידור הרכב החדשה "סדרנט", במקומה של תוכנת הרכב הישנה ששרתה אותנו במשך למעלה מאחת עשרה שנה! נציין שאורך שנת חייה של תוכנה, משולה לעשר שנות חייו של אדם, כך שללא ספק היא זכתה לשיבה טובה קודם שסגרה את עיניה...

בבוקר, הוצגו ההצעות ליסטיק הזה"ב' (ירות דרכים) על לוח גדול בכניסה לחדר האוכל, ולצדו הוצבה הקלפי לבחירתו של המוצלח מבין כולם. הסטיקר שייבחר יעטר את רכבי הקיבוץ במסגרת חגיגות ה-70. ונעבור לעדכון חשוב ביותר! על פי החלטתה של האקדמיה ללשון העברית החלופה העברית למילה סטיקר היא: - מדבקה שיש עליה מסר כתוב. תודה למשתתפים היצירתיים בתחרות 'דבֶּקֶת-הזה"ב' ונאחל גם הצלחה רבה לאקדמיה ללשון העברית בהטמעת המונח.

- אחה"צ, התייצבו בחדר אוכל, מתנדבים מכל הגילאים, במטרה לייצר 500 פרחים ואביזרים שונים מקרמיקה, בעבודת יד כהמשך לסדנאות מהשבוע שעבר... המתנדבים החרוצים נענו לקריאה להשתתף בפרויקט החודש: "טיו בשבט 70" - לסדנה מרוכזת בעבודה בחמר, תחת הדרכתן של מרי סלומון ותרצה אורן. המגע עם החמר ועבודת היצירה שהתאימה לכולם, הסבו הנאה רבה לכל ה'נוגעים' בדבר... נציין שהורים שספגו את מיומנות הקרמיקה בצעירותם, שמחו לחדש ימיהם כקדם ולהנחיל את המיומנות החשובה לילדיהם הרכים. צוות 70 מוסר שכרגע נותר לצבוע את הפרחים והיצירות, ובהחלט ייתכנו גיוסים נוספים בהמשך...

אני מרשה לעצמי להניח שדבריו של בוקי בעלון האחרון נאמרו מתוך מגמה לדרבן את החברים לחשוב בכובד ראש על נושא האסיפות בסעד.

אני מניח שבוקי לא באמת חושב שכך צריכים להתנהל החיים בסעד.

חיים שהחלטות לגביהם יוכרעו ע"י המזכירות והנהלות העסק והקהילה, קבוצה קטנה של חברות וחברים שאמנם נבחרו ע"י הציבור, אלא שבחירתם בשנים האחרונות אינם מבין מספר אפשרויות, אלא כיחידה אחת, מבחינת 'הכל או לא כלום'.

דבריו של גדי סמואל גם הם אינם יכולים להתקבל, כי מה ההבדל בין לשבת בבית לצפות ולהיות קשובים למהלך האסיפה לבין להקדיש את אותו הזמן ולהגיע למקום כינוס האסיפה.

נכון, מספר החברים הלוקחים חלק באסיפות החברים בסעד בשנים האחרונות מדולדל מאד.

אני משוכנע שהפתרון הוא לא בשידור האסיפות או בצמצום, הפתרון צריך להיות בבדיקת שורש, בבדיקת הגורם למצב שנוצר. ודרך הבדיקה הזו לנסות ולהגיע לפתרון איכותי.

לא מספיק לכתוב על כך בעלון, או לדבר על כך באסיפה, יש לנהל שיחות עם ציבור החברים שמונע עצמו מלהגיע לאסיפה ולהבין למה!!!

למה חברות וחברים החיים בקהילה לא רואים חשיבות בלקיחת חלק בדיונים הקשורים בקהילה ובעסקים שלנו. למה משפחות צעירות שהתקבלו זה מכבר כחברים מהשורה, לא רואים בהשתתפות באסיפות חלק מחובתם כחברי קיבוץ.

נכון גם אני נמנע מלהגיע לאסיפות. כתבתי על כך בעלון מספר פעמים, אף אחד לא חשב לנכון להגיב, אף אחד לא חשב לנכון לבוא ולנסות להסביר שהדברים שכתבתי אינם נכונים.

גם הפעם אם חברים יגיבו, אני בספק אם יפנו אליהם וינסו להבין לעומק את הדברים שיאמרו וגם יסיקו את המסקנות המתבקשות.

אולי התחושה שהדברים המגיעים לאסיפה מגובשים מדי, ולא ניתן לברור בין מספר אופציות?

אולי התחושה שממילא לא ניתן לשנות דברים באסיפה, כי חלק מאיתנו לא מגיע לאסיפה וחלק מאיתנו חש שקשה לשנות דברים באסיפה?

אולי בגלל שאם נגיע לאסיפה ונצביע בצורה שונה מהחלטת המוסדות, נקבל גינויים מעל דפי העלון כמו שהיה באסיפה בה נכח ציבור גדול מאד כשדובר על הכסף שהגיע מרווחי סיפן?

אולי בגלל התחושה שהדברים לא שקופים כמו שצריך?

אולי בגלל תחושת "סתירת פיות"?

אולי בגלל התחושה של "דון קישוט" שמלווה חלק מהציבור, סוג של מלחמה אבודה?

אולי בגלל שהערות על נתוני תקציב המוצגים באסיפה, לא זוכים לתגובה הולמת, נדחים להזדמנויות אחרות, ובסופו של דבר, או ש"הכלב ימות או שהפריץ ימות"?

אולי בגלל שתוכנית השקעות של העסק במליוני שקלים לא מובאת לאסיפה לאישור לא לפני ולא אחרי ביצוע כבר מספר שנים?

אולי בגלל שאין ועדת ביקורת שניתן לפנות אליה ולדרוש דיון עומק בנושא זה או אחר? (נכון המזכיר חיפש מועמדים ולא מצא, אבל האם פורסם מכרז לאיוש התפקיד? .. אני לא זוכר, וגם לא נאמר שפורסם מכרז כזה!!!)

אולי בגלל סיבות אחרות שיש לחברים, אבל הם אינם משמיעים אותם לציבור, ולכן רובנו לא שמענו עליהם ולא יכולנו להתייחס ברצינות מתוך רצון לנסות ולתת מענה לסיבות הללו.

אין לי פתרון ותשובת קסם איך למשוך ציבור גדול יותר שיבין ויפנים את החשיבות של האסיפה, כמקור כוח להתנהלות היומיומית שלנו, אבל אני משוכנע שיש לבדוק זאת בציבור ולא רק מעל דפי העלון, אלא בשיחות אישיות, בחוגי בית, דבר שכבר הוצע בעבר.

אני קורא לכל החברים ובעיקר לחברים הצעירים שבינינו, סדרו לכם את סולם חשיבות הזמן, כך שתבינו עד כמה אסיפת החברים היא מוסד חשוב, ותפנו את הזמן להגיע ולהיות שותפים לדיונים באסיפות. הקהילה הזו והעסקים הללו הם של כולנו.

בואו וקחו חלק בדיונים, אתם העתיד של המקום הזה, עם כל היופי של קבוצת משפחות נקלטות ההולכת וגדלה, יש חשיבות גם לדאוג שהמקום הזה ינוהל בצורה בה כולנו שואפים ורוצים שהמקום יתנהל.

אל תשאירו את המגרש ריק...

: אשמח אם חברות וחברים נוספים, יכתבו בנושא חשוב זה. כך נוכל לפתוח מעל גבי העלון דיון ציבורי מכובד, ענייני וראוי שכולל גם הצעות לשיפור.

<p>• המסך הוא מסך .</p> <p>• החזרת רכב מתבצעת עם הכפתור האישי, !!!</p> <p>• לקיחת מפתח עבור משתמש אחר – ענף או בן משפחה – אין יותר שימוש ב-F2 !</p> <p>- קיים נוהל חדש שהוצג בהדרכות ומופיע במדריך למשתמש המוצג לציבור.</p> <p>• מה שלא הולך בכוח ילך בעוד יותר כוח – ! משהו לא הסתדר, ידעו את הסדרן.</p>

- " ( )

אני מתנצל על הרצף בכתיבתי שבוע אחר שבוע, אך היה לי חבל להחמיץ את מועד חג האילנות השבוע. תחילה – רקע אישי: בשלהי שנת תשי"ט, אישרה אסיפת החברים את בקשתי לצאת בחורף תשי"כ למחזור לימודים בישיבת הקיבוץ הדתי, שהיתה אז כמסגרת נפרדת חלקית בישיבת כרם ביבנה (שהוקמה כישיבת ההסדר הראשונה, ע"י חברנו יעקב דרורי ז"ל, בעזרת מוסדות וחברים נוספים).

יותר מאוחר, בתחילת שנת תשי"כ, החליטה האסיפה לבחור בי כמזכיר פנים – וועדת המשק החליטה שאעבור לרכז את הפרדס... אך הכל מסתדר בו זמנית, במיוחד שהיה לי חשוב לא לדחות את צאתי לישיבה? בזכות התחשבותם של הנוגעים בדבר. חנן פינקלשטיין, שעמד לסיים את תפקידו כמזכיר – ניאות "למשוך" עוד מספר חודשים עד ר"ח ניסן. כן גם בנימין רון ז"ל, מרכז הפרדס, המשיך לשאת בעול עד ניסן, למרות שקיווה לסיים לפני כן. אך משתלב תפקודו של המזכיר עם ריכוז ענף? בימים ההם, לצרכי עבודת מזכיר הפנים הוקדש יום השישי – שבו נפגש עם חברים, התקיימה ישיבת מזכירות, כתב וערך את "עלים" ודאג להקלדתו ולהצבתו בלוח המודעות בחדר האוכל. היה רק עותק אחד. לצורך הקלדה מהירה נהגתי לגייס את אהרן פורת, שהפליא לעשות. (אחריו – במשך עשרות שנים, שושנה דביר הקלידה בזריזות את העלון). אינני מצליח להיזכר אך הכל הסתדר כאשר המזכיר היה תורן בארוחת הערב של ליל שבת, שבימי החורף התחילה ממש מוקדם....

?

ועכשיו לנושא אשר לשמו התכנסנו... פרדס ההדרים הראשון בסעד ניטע בשנת 1958. הצוות כלל את בנימין רון ז"ל ויבדל"א יוס'ה קארו ויהודה רפפורט. הפרדס היה במסגרת מה שנקרא "הלוואת ביסוס" שמחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית העניקה ליישובים שטרם זכו למלוא ענפי הייצור שהישוב זקוק להם. אי לכך. הוצאות העיבוד בשנים הראשונות היו על חשבון הסוכנות, ואנו היינו חייבים למלא שפע טפסים על כל הוצאה – על מנת שנוכל לקבל החזר. כבר כחודש לאחר תחילת עבודתי נקלעתי לבעיה במילוי הטופס. המפקח מטעם הסוכנות טען כנגדי: מדוע אינך מציין את מספר הפרדס בראש הטופס? השבתי לו: אני עושה בדיוק מה שבנימין עשה – הוא כתב את שם הפרדס – סעד. לא! טען המפקח, הוא כתב את מספר הפרדס! לקחנו את המסמכים שבנימין מילא ומתברר ששנינו צדקנו. איך? מספר הפרדס היה 360 ובנימין כתב את האות ע' כמו הספרה 6 ואז הכל ממש: סעד!..

ייתכן שסיפור זה שייך לתקופת עבודתי במטע, אבל נזכרתי בו עתה. אחד הפועלים מנתיבות, תלמיד חכמים יוצא ג'רבה, הגון וישר – הפיץ שמועה שמשכורתו מעבודתו בסעד היא 400 לירות לחודש. באו אלי אנשים טובים ושאלו: הייתכן? הרי משכורתו של פועל מתחיל היא 3000 לירות. האם אנו עושקים כך את חדד? קראתי לחדד, שהיו בינינו יחסים טובים – ושאלתי: הרי אתה ואני יודעים שמשכורתך היא 3400 לירות, נכון? נכון, השיב הוא. אם כן, טענתי כנגדו, מדוע אתה מפיץ שמועת שקר? לא, השיב חדד, אינני משקר! ביקשתי הסבר – והריהו לפניכם, שפטו נא ביני לבינו... אומר חדד: אילו הייתי מובטל, הייתי מקבל קיצבת אבטלה בת 3000 לירות, נכון? – הן, הן, אני מהנהן בראשי. אם כן – תמורת עבודתי בסעד, אני מקבל 400 לירות בלבד.. איך נאמר במקום אחר (להבדיל): - ניצחוני בניי.

כעבור שנים מספר, נבחרה ועדת פרדסני הנגב ונתבקשתי לרכז אותה. אספר שני זכרונות הקשורים לאירועי הוועדה. ארגנו ביקור בפרדסי עזה (כן, כן, היו ימים...) למפגש עם פרדסנים ואנשי מחקר. הסיכום היה שהם דואגים למתורגמן דובר אנגלית, אך כמו שקורה לפעמים – לא הגיע המתרגם. הידע שלי בשפה הערבית היה דל מכדי לעשות את המלאכה. פתאום פונה אלי אחד מבני דודנו ושואל: אתה יודע אידיש? לא ידעתי אם זו בדיחה, אבל עניתי ברצינות: כן, בוודאי. מתברר שהגבר עבד שנים ברחובות אצל פרדסן שדיבר איתו באידיש והלה למד את השפה וממש שלט בה... וכך פתרה האידיש את בעיית התקשורת בין יהודים לערבים...

הוועדה פעלה לעודד מחקרים שיועילו להעלאת הפוריות. התפרסם אז שבארה"ב הצליחו לזהות מחלות הנגרמות עקב מחסור במינרלים – ע"י צילום בקרן אינפרא אדומה. לכן סוכם לבצע צילומים כאלה בפרדסי הנגב. היו שתי בעיות לוגיסטיות: הצילום האווירי צריך להתבצע בגובה של כ-300 מטר – מה שמחייב אישור של חיל האוויר, וכן – במטוס יש מקום לאדם אחד בלבד בנוסף לטייס, וזה הצלם – אבל הוא אינו יודע היכן הפרדסים... לכן סוכם שיבוצעו שני יעפים: יעף ראשון אני אראה לטייס איפה הפרדסים וביעף השני הטייס יראה לצלם היכן לצלם. שאלתי את אחד החוקרים אם לאחר קבלת התוצאות נדע איך לתקן את מה שדורש תיקון. הוא השיב, שאין מה למהר, חשוב לאסוף את המידע, על אף שכרגע אין פתרונות על המדף. מבלי לזלזל חלילה במחקר, זה הזכיר לי את הסיפור על הרשליה מן העיירה במזרח אירופה, ששבת אחת הכריזו לאחר תפילת מוסף – "מי שרוצה קוגל, שיבוא אלי היום אחה"צ בשעה ארבע". בשעה היעודה נצטבר ציבור עם כלי קיבול ליד ביתו – ואז יצא הרשליה, טרוט עיניים מהשנ"ץ והכריז בהאי לישנא: קוגל אין לי – אבל עכשיו אני יודע מי רוצה...

לאור ההצלחה ביבולי האשכוליות בפרדס א' (שניטע כזכור ב-1958), הצעתי לאריה קרול ז"ל מרכז המשק, לטעת עוד 100 דונם אשכוליות. אריה השיב בשלילה, למרבה הפתעתי – כי בדרך כלל היה בעד הרחבת הפעילות המשקית. כששאלתי מדוע? השיב לי: כי אני רוצה שתיטע 300 דונם!... הפשרה היתה שניטע אמנם 300 דונם, אבל במשך שלוש שנים. שתילי ההדרים ניטעים ברווחים של כשישה מטרים בין שורה לשורה. בשנה הראשונה, שורשי השתילים אינם מגיעים לקוטר של יותר ממטר (בקושי), ואם אנו משקים בהמטרה את כל השטח (כך היה מקובל) – אנו מבזבזים מים ומרבים גידול עשבים שוטים. בשנת 1970, כשנטענו את מאה הדונם הראשונים, התפנו משטחי הגזר צינורות טפטוף בכמות גדולה, לאחר ניסוי שלא הצליח, והיו מונחים כאבן שאין לה הופכין. החלטנו להפוך... בעקבות ההסבר דלעיל – ולהשקות את שתילי האשכוליות בצידוד הטפטוף. מצד מדריכי ההדרים ומדריכי ההשקיה קמה זעקה גדולה ומרה – איך אתם עושים ניסוי על כל השטח? אם רוצים לעשות ניסוי – בוחרים חלקה קטנה, ולידה חלקת ביקורת – ובודקים כעבור מספר שנים. הרי אין ניסיון בארץ ובעולם להשקות הדרים בטפטוף!... ואנו משיבים כנגדם: זה לא ניסוי. אנו משקים את העצים ממש ולא את האדמה שאין בה שורשי אשכוליות. אנו עוקבים אחר מצב העצים, ואם נראה שהם סובלים, נוכל כמובן מיד להשקות בשיטות הרגילות. כך עברה לה השנה הראשונה והעצים נראו שמחים יותר מן המדריכים... למרבית הפלא, גם בשנה השנייה למרות ששורשי העצים בוודאי התפשטו, לא ראינו בעצים לא סבל – אלא להיפך. ובשנה השלישית. שהיא כמובן עדיין שנת עורלה, נאלצנו לגייס קבוצות עבודה לקטיף הפירות הרבים, בעודם קטנים. גם הדשנים סופקו באמצעות מערכת הטפטוף, כך שבדרך זו חסכנו דשן אשר בשיטות המקובלות עזר בחלקו לעשבייה.

כשהיו העצים בני חמש, ביקרה בפרדס קבוצת פרדסנים ותיקים מפתח תקוה. אחד מהם, שהכיר אותי משם, קרא לי הצידה וטען בלהט: תשמע, גולומב (שמי מפתח תקוה), אני כבר חמישים שנה בפרדס,

אל תספר לי שהעצים האלה הם בני חמש. הם לפחות בני שבע, אם לא שמונה... אמרתי לו – מה אתה רוצה, שאני אראה לך את תעודות המשלוח? הוא לא נרגע...

בשנת 1992 התפרסם בעיתון "השדה" שחלקת אשכוליות בקבוצת סעד (שהושקתה כל ימיה רק בטפטוף – זאת הערה שלי...) הגיעה לשיא עולמי ביבול: 17.5 טון לדונם! אגב, באותו עיתון, באותה שנה, בגליון אחר התפרסם שחלקת גזר מקיבוץ סעד הגיעה לשיא עולמי ביבול – 17.5 טון לדונם... ידוע לכולם, ש-17 זה בגימטריה טוב. אז מה היינו? טוב וחצי?....

ואנקדוטה לסיום – שמעתי ששני חוקרים (או צאצאיהם בשמם) מתווכחים מי היה הראשון שיזם את ההשקייה בטפטוף בהדרים. ע"פ זכרוני, המדריכים והחוקרים הזהירונו מפני זה, אבל כאמור לעיל, יש עובדות אלטרנטיביות....

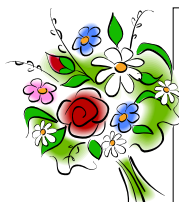
RUN ' RUN

הכל בעצם התחיל מילד מבוהל, שאם במקרה פינצ'ר הצליח לעבור את רשת הרדארים שלו והתקרב עד כדי נגיעה ברגלו, התגובה השכיחה הייתה לצרוח ולרוץ, משהו בנוסח באגס באני הארנב. זוכרים?

חשבנו יחד מה יעזור לו להתמודד עם הפחד? חשבנו, וחשבנו וחשבנו... ואופס בוקר אחד עמדה בפתח דלתנו כלבה קטנה וחמודה העונה לשם צ'וצ'יה. בהתחלה היא הייתה מאוד מבוהלת אך לאט לאט עם הזמן הפחדים שלה נעלמו והביטחון העצמי שלה חזר, והיא הייתה מוכנה למפגש הראשון שלה עם הילדים. תחילה, הייתה התרגשות גדולה ומחוייבות מצד הילדים לצרכים הבסיסיים של צ'וצ'יה. טיפולים, טיולים, אוכל. בעצם זו הייתה מטרה נוספת לאימוץ הכלב. ככה עברו להם הימים החמים, והקפואים, ושוב החמים, ואיתם עברו כל מחסומי הפחד שהיו בעבר.

אבל אז...מצאנו את עצמנו, ההורים, מתאמצים לשאת בנטל ובאחריות של גידול כלב. בנוסף, לא הייתה אפשרות לשחרר אותה לחופשי. צ'וצ'יה היא כלבה אנרגטית מאוד. היא נהנית לרוץ כמו מטורפת, נולדה לחופש ולא לרצועת קשירה. הרגשנו שאנו לא ראויים לה יותר, ואנו, ההורים והילדים כבר לא מעניקים לה את מה שהיא ראויה לו. אהבה וחופש. כינסנו את הילדים והודענו להם שאחרי התלבטויות ארוכות החלטנו שאנו מוסרים לאימוץ את צ'וצ'יה ולא אותם... גלעד הגיב בחיוך מהיר, כאילו מדובר בבדיחה לא מוצלחת, אבל מהר הביע התנגדות. אולי כי הוא חשב לעצמו שהוא הבא בתור. הסברנו שיש ילדים הזקוקים לה והיא זקוקה להם.

נפרדנו כך, הייתה דממה, לא היה כבר מה לומר. רק RUN צ'וצ'יה RUN...

לבקשת רבים אנסה להסביר את אירוע הפסקת החשמל שאירע בשבת "בא".

בערב שבת, בשעה 18.00 נשרף נתיך מתח גבוה בשנאי של איזור המגורים. שנאי זה ממוקם על עמוד חשמל מאחורי הבית של בוקי, ומספק חשמל לאזור המגורים.

הפסקה זו הייתה פנימית ומקומית והורגשה רק באזור המגורים, ולא השפיעה כלל על שאר הקיבוץ. בניגוד לרוב הפסקות החשמל, שנגרמות בגלל תקלות ברשת החשמל הארצית, ומורגשות בכל רחבי הקיבוץ. תקלה כזאת נדירה מאד וקרתה רק שלוש פעמים בשלושים השנים האחרונות.

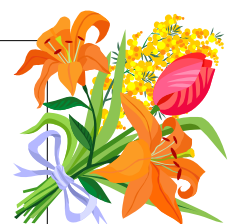
ברגע שנגרמה התקלה, נכנס הגנרטור האוטומטי החדש לפעולה, וסיפק חשמל בצורה מלאה, כך שאיש לא הרגיש שאנחנו בתקלה. מלבד תושבי אזור הגנרטור, ששמעו אותו עובד. לא עודכנתי על התקלה, ועל העובדה שהגנרטור עובד. בגלל הלילה הקר, עבד הגנרטור בהספק גבוה, והדלק במיכל נגמר בשעה 2.30 לפנות בוקר. בהמשך הלילה, כשהתברר לי שיש תקלה כללית בכל אזור המגורים, עליתי למרכזיית החשמל לבדוק מהי התקלה ומה ניתן לעשות.

לשמחתי, הצטרף אלי אורן צרפתי - מנהל חברת חשמל סעד, ובהמשך גם נחום - מנהל הקהילה, שעזרו בחשיבה ובהפעלת שיקול דעת נכון. ניסיתי להפעיל את הגנרטור מחדש, אך חדירת כמות גדולה של אוויר למנוע מנעה הפעלה מחודשת של הגנרטור, הוזעק טכנאי כונן של חברת הגנרטורים.

הטכנאי הגיע, איתר ותיקן את התקלה, חיבר את הגנרטור למיכל דלק חילופי, והפעיל את הגנרטור. די מהר התברר שהמכל החילופי לא יוכל לעבור את השבת, ונצטרך למלא דלק במיכל באופן שוטף במהלך השבת. לכן, החלטתי לתקן את התקלה בשנאי עצמו. הזעקתי חשמלאי מתח גבוה, שהגיע מאשקלון, ותיקן את התקלה בשנאי. החשמל חזר.

:

1. אם ידוע למישהו מהחברים שיש תקלה כללית כלשהי בחשמל, או ששומעים את הגנרטור עובד, אבקש
2. תקלות של הפסקת חשמל כללית לאזור שלם הן מצב חרום, ויש לטפל בהן מיידית.
3. עדיף להתריע כל פעם, גם בשבת. ויפה התראה עודפת על אי ידיעה.

!

" ( ) " 8

"

ארץ ישראל, צומחת ומלבלבת ונותנת פירותיה. אומרת הגמרא: אין לך קץ מגולה מזה. דווקא בימים של הריסות בתים וישובים, נאחל לעצמנו בט"ו בשבט, חגה של ארץ ישראל, שנוכה להמשיך ולצמוח, לעשות פירות טובים ולהיות חלק מתהליך הגאולה הגדול של עם ישראל השב לארצו ובונה אותה, בעמל כפיו.

בשבועות האחרונים, דנה ועדת קליטה במספר המשפחות שנכון לנו לקלוט בקיץ הקרוב ובכלל בשנים הבאות. לאחר דיון ארוך סוכם שהמגמה צריכה להיות המשך רציף של קליטת 4-5 משפחות בכל קיץ, בני משק ונקלטים מבחוץ. שנים רבות עמלנו על פרסומים במקומות שונים והשקענו מאמץ גדול בשיווק והתוצאות- לא תמיד הגיעו. השבוע קיימנו "יום קליטה" שמטרתו, להציג בצורה ראשונית למשפחות שמעוניינות לבדוק אפשרות של קליטה לחברות בסעד, את סעד של היום. מתוקה תדווח בפירוט ייתר, אך לי חשוב להדגיש שב"ה, אנחנו זוכים לעדנה. ביום הקליטה השתתפו 16 משפחות, ללא כל פרסום מצדנו. כעת נותרה עבודה קשה ומאומצת בידי ועדת קליטה למיין בצורה מקצועית וטובה, ככל הניתן, את הפניות. מיותר לציין שבחירה של משפחות בודדות מתוך רבות מעמיסה אחריות גדולה על כתפי הוועדה ואשרינו שזוהי תמונת המצב של הקליטה לקיבוצנו. יישר כח למתוקה, גילי, לחברי ועדת קליטה ולכל המסייעים על ידן בהפקת היום החשוב הזה.

...

לשמחתי יש לנו מערכות קהילתיות מובנות, אשר תפקידן לסייע לחברה/ או משפחה בשעת הצורך. ברור שמערכות אלו לא מחליפות את העזרה ההדדית הטבעית בין שכנים וחברים, אלא באות להוסיף ולהעצים את המשאב הקהילתי בעת הצורך. כדי שמערכות אלה תוכלנה לפעול, אנחנו זקוקים לעזרת הציבור או הנוקמים לסיוע בעצמם ואפרט: הצוות הרפואי, מנוע מסיבות של סודיות רפואית וצנעת הפרט, לדווח למרכזי הוועדות הרלוונטיות על חולים כאלה ואחרים, ונוצר מצב שחברים מאושפזים בבית חולים או ספונים במערכת לא יודעת על כך. חשוב מאד, שכאשר אתם יודעים על חברה או חבר הנמצאים בקושי, מצוקה, תמצאו את הדרך ללחוש זאת, בצורה דיסקרטית וללא פירוט על אזנם של הנוגעים בדבר (רותי שליון – צוות פרט, חנוש – סיעוד ורווחה וחגיית לנדסמן – ועדת בריאות). רק כך נוכל להיות רלוונטיים ולסייע בעת הצורך.

"

כנס החינוך הוא כבר מסורת של כמה שנים, ומתקיים במלון לביא. מטרותיו הן שתיים: לימוד, הרחבת אופקים וידע, ובעיקר פרגון לצוותי החינוך העמלים לאורך השנה על חינוך ילדינו. לשמחתי הרבה, כל צוות החינוך החברתי ונציגות מהגיל הרך יצאו ונהנו וזו אכן הזדמנות טובה להודות ולפרגן לצוותי החינוך מראשונה ועד אחרונה ולעומדות בראשן, שושי פאל ואפרת שלומי על עשייה חינוכית ללא לאות.

בשעה טובה נכנסה השבוע תוכנת סידור הרכב החדשה לפעולה. תודה לאנשי יחידת המחשב ובראשם לאיילת ברנע ולאריאל סאסי – סדרן הרכב, על ההתגייסות למעבר חלק וטוב. כצפוי, אנחנו בשלב "חבלי הלידה", אך סה"כ הדברים פועלים כשורה. תקוותי שהמערכת המתקדמת תסייע לנו הן בהתייעלות והן בחיסכון כספי.

בהמשך השנה, לאחר הטמעה מלאה של התוכנה, נשקול "לעלות כיתה" ולשלב גם את רכיב חיובי הנסיעות, הפועל בלא מעט ישובים בהם קיימת תכנת ה"סדרנט".

" "

כנס "בארות בנגב" השישי, יתקיים בע"ה ביום שני כ"ד בשבט (20.02) כבכל שנה, אצל שכנינו בעלומים. זה לא סוד, ששמתי לעצמי למטרה לקרב ולחזק את השכנות הזו בשנת ה-70 ובכלל. אני ממליץ בחום לכל הציבור ובוודאי לפנסיונרים שבינינו ואשר זמנם בידם, לנצל את ההזדמנות ולהנות מיום של הרצאות וסיורים מעניינים ומגוונים. השנה יש לנו עניין מיוחד, במושב העוסק בסעד לכבוד שנתה ה-70. שימו לב - בשל ריבוי המשתתפים צריך להירשם בהרשמה ממוחשבת מראש. המעוניינים בסיוע בהסעה לכנס ירשמו בחדר האוכל ואנחנו ניערך בהתאם.

...

ישי קימלמן ובח"ל מיטב מובשוביץ הודיעו על כוונתם להינשא בשעה טובה ומוצלחת. החתונה תתקיים בע"ה, ביום שני י"ט באייר (15.5), בשורש. הזוג טרם החליט היכן יתחיל את דרכו. מזל טוב לזוג הצעיר, להורים המאושרים אתי ויורם ולכל המשפחה.

צמיחה ופריחה מתוך בריאות ושמחה!

שבת שלום

(האירוע המרגש שהתקיים ביום רביעי שעבר, נערך במעמד מנהלת החברה).

!

!